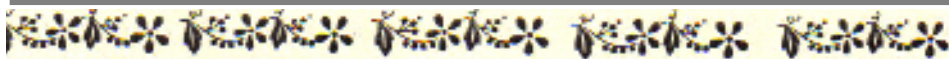

Kis

LÁRT

IRODALMI FOLYÓIRAT

Rudnai Gábor

Csak röntgenkép

Csillagszóró fennakadt szikrái -
vízcseppek a levelek hegyén.
Nem süt-e át rajtunk is egy másik
sugárzás, egy földöntúli fény?

Az idő-létrán téged is megállít
a perc szépsége, könyörtelensége,
mikor az ember áttetszővé válik,
s nem marad meg, csak a röntgenképe.

Magyari Barna versei

Bőröd záradéka

akár atomreaktorban a mag
agyamban műveltség anyag hasad
s tépett kócos hangsúlyaim között
pátosz fésüli valóssá hajad

kék jegyzetfüzetemben mindig a
költészet törvényei szerint élsz
de most szavak nélkül is boldogít
bőröd záradéka az érintés

idegszámaid tépdésik fogad
masszírozom formás ujjad ha fáj
s itt vívja hosszan csörtéit bennem
női hajlataid hőse a báj

Szó-mintás köntösben

elragadtak a naplemente fényei
akkora tűzzel csak szemed tud kéklenni

ülünk a kocsiban négy ember gombolyag
s kettőnket egygé fon egy forró gondolat

költő-tekintettel ágyam szélén látlak
lepedőmön a rím lóbálja a lábad

nedvek kábelén csókod valamit üzen
sejtjeinkből termel a boldogság üzem

ruhát ma éjjel rád az irodalom ad
szó-mintás múzsaköntösben gyönyörű
vagy

Varázsod részegít

az augusztusi éjszakában
tűzként vibrálunk mind a ketten
csak ez a vörös hálóköntös
munkál tested látványa ellen

verstől versig sétálok veled
emberből költővé átváltva
az ihlet csápjával simogat
kék szemeid romantikája

a közömbösség sötét lötytyét
lelkemből ujjaid kimerik
most tömény varázsod részegít
szédülök szívemtől szívedig

Eleven seb

bár kezem kezed forrón fogja még
testünk tűzét már lohasztja a vég

édenünk gézét muszáj levennem
rajtunk eleven seb a szerelem

szorít a perc s a múlás zipzárja
hiányod szívembe visszazárja

kék szemednél fürödtem a fényben
de most bennem csak az emlék tép benn

zord magányaim gyűlnek vers-oknak
s csóvaként csöndet lelkemre dobnak

Németh Dezső

Négysoros dráma?

Elmélkedés Pilinszky János
"Négysoros" című verséről

Alvó szegek a jéghideg homokban.
Plakát magányban ázó éjjelek.
Égve hagyta a folyosón a villanyt.
Ma ontják véretem.

Alvó szegek márpedig nincsenek, vagy talán mégis?!

Ott vannak a szegek a megácsolt kereszt alatt, a fájdalomra készülő szegek, nem mindennapi szegek fekszenek a jéghideg homokban, alszanak, várnak. De nem a bibliai Jézust várják, hanem az utódját vagy utódjait, mert a plakát nem ókori jelenség, leginkább a XX. századra jellemző. Magányuk az ázó éjjelekben még félelmetesebb, még kilátástalanabb. Hiába kiabálnak akár rikító színeikkel is az éjszakába, ki figyel rájuk? Akár az emberekre.

Ez a két sor a dráma előkészítése. Valakit meg fognak ölni. A folyosón ég a villany, és várja, hogy jönnek érte. Azért ég a folyosón a villany, mert tudják, hogy jönnek. Vár, vár és csak vár, a halálraítélt fásult keserűségével.

Előkészítették a szegeket, hogy a tenyerébe, lábába verjék. Biztos, hogy jönnek, mert mindig vannak új és új Jézusok, és mindig akadnak Pilátusok és Kajafások is, akik megfeszítetik őket. Az elmúlt közel kétezer év alatt sem változott az ember, nem okult cselekedeteinek stigmáiból.

A vers minden sora egy-egy mondat. Nincs átmenet a sorok között. Egyszerű

megállapítások. Csak az első két sorban vannak jelzős szerkezetek: alvó szegek, jéghideg homok, plakát magány, ázó éjjelek. A két sor két karizmatikus költői képe készíti elő a dráma csúcspontját, az égve hagyott villanyt, amely jelzi, hogy itt valami tragédia fog bekövetkezni.

Az első három sor 11-10-11 szótag számú, csak a negyedik sor 6 szótagos, amely megbicsaklik, és térdre kényszeríti a vers végét. Az éjjelek, véretem hangzós /laza / rím pár, csak megerősíti ezt az érzést.

Négysoros dráma? Csak Pilinszky tudná igazán a választ, de ő is hallgat már, mint "Alvó szegek a jéghideg homokban."

Budapest, 2005. február 9.

Kondor Jenő

Örök ősz

Hulló pehely,
zizegő nád,
búcsú-kereplés
a szívem.

Elhagyott,
szélfűtta,
rozoga fészek -

Remegő levél
vérekes vízen.

Kisvárdá, 2002. dec. 19.

Medve Zsolt
versei

Elhagyom Szodomát

Elhagyom Szodomának rút városát,
mert konkoly lett az a szívemnek földjén,
s majd Isten dühe gyújtja fel táborát,
hogy szálljon füstje égbe, mint a tömjén.
Nem nézek hátra, hiszen nincs rá okom,
a pék nem süthet a konkolyból pászkát...
Angyalt küld az Isten - én kezét fogom -
hogy szívemből kiűzze múltnak árnyát.
Mutass hát új utat, Isteni küldött,
vezess új hazámba, hol búza terem!
S lássam: az elmém nem hiába küzdött;
testem ne múlnak sóbálványa legyen.
S Hosszú útról célba érve fáradtan,
Borulok Égi keblekre bágyadtan.

2005. február 7.

Lélek-fagott

Bekúszik a napfény lassan
ablakom vasbordáin:
bánatot ölni jött halkan,
mint ahogy Ábelt Káin,
és imám meghallgattatott!
Láncom porba hull csengve,
s újra szól a lélek-fagott
győzedelmes dalt zengve.
Rideg kőfalak omlanak,
új álmok szárnyat bontanak,
a remény karját nyújtja,
fájdalmat porba sújtva.

2005. február 3.

Ócska melodráma

Hazugság kelyhét toltad elém...
Tudtam én! De jobb volt feledni,
hogy az édes nedű, mely a szép
jövő reményével nyaldosta
múlt szelétől cserepes ajkam,
csak ármányaid párlata volt,
mert véredben: perszóna hajlam!

Minden cseppje a hazugságnak...
az álnok bájnok fakó gyöngye,
édes méze, s vad mámorától
bársonyos mérge ópiumként
áradt szét vadul ereimben,
hogy agyamba jutva tompítsa,
fojtsa elmém: érzésed nincsen!

És én nyeldestem szaporán, mert...
Fenekig! Így hangzott a parancs,
és színlelt valóság, színpadon
játszott ócska melodráma
szánalmas főhősévé tett ez,
s Te azt hitted, hogy jó a darab,
de nem láttad!? Rajtam is jelmez!

De kelyhed kristályá átlátszó...
édes mérge bódít, de nem öl,
s lüktető szívemből - tisztulva -
egy hazugság törétől sebzett
érzés rogy a padlóra holtan,
fények gyúlnak, a függöny lehull,
és nincs tovább: bukott a darab!

2005. január 20.

T. Ágoston László

S z ü r e t

Gyermekkoromban a legnagyobb őszi ünnep a szüret volt. Tudom, ez kissé furcsán hangzik, de így igaz. Jó, tegyük hozzá a hitelesség kedvéért, hogy nekünk gyerekeknek, hiszen a felnőtteknek nagyon komoly munka volt még akkor is, ha énekeltek közben. Még hozzá olyan ünnep, amelyikhez nem kellett ünneplő ruhába öltözni, sőt még olyan igazán jól viselkedni sem. Mai szóhasználatnál élve azt is mondhatnám, hogy lazíthattunk. Lazíthattunk, mert bár hétköznap volt, nem kellett iskolába menni, a szüreten ott volt az összes rokon gyerek, sőt még a nem rokonok is. Az egyetlen hátránya az volt, hogy többnyire ránk bízta a kicsiket, és ebből olykor adódtak kisebb nézeteltérések.

Amúgy, év közben nem nagyon szerették a felnőttek, ha a szőlőhegyen csatangoltunk. Nagypám például szőlő érés idején mindig gondosan elgereblyezte az utat, meg a sorok végét is, hogy azonnal észrevegye, ha illetéktelen személy téved a borozdák közé. Meg a mezőőrnek is az volt a feladata, hogy figyelje, ki járka a határban, akinek semmi dolga arra. Így aztán nemcsak az emberi lábnyomokat, hanem még a nyulakét is észre lehetett venni. Emlékszem, egyszer futkározás közben valahogy áttévedtem a szomszédék szépen elgereblyezett parcellájába. Amikor meglátta, szinte elsápadt mérgében. Azonnal kiharcolt onnét, elgereblyezte a homokot, s hazafelé menet be kellett mennem a Szabó Jani bácsiékhoz bocsánatot kérni a birtokháborításért. Minek, ha úgyszólván elgereblyezte? Mert nem volt két egyforma ge-

reblye, s a magáét mindenki meg tudta különböztetni a másiktól. Így se úsztam meg a büntetést, szüretig a szőlőhegy környékére se mehettam.

No, de csak eljött a várva várt szüret, és akkor már bárhová mehettünk, a szőlőt is szabad volt csipegetni, sőt ha már leszüreteltek, akár a szomszédba is átmehettünk. A miénk volt az egész határ. Akkora ipi - apacsokat lehetett játszani, hogy zengett belé a környék. A kunyhó falán csapkodtuk le egymás nevét, s többnyire a kicsik voltak a hunyók. Feltéve, ha meg nem unták a hasztalan keresést, s bele nem fogtak valami más játékba. Mert akkor aztán bujkálhattunk napestig, mint Rózsa Sándor betyárjai.

Felénk nem építettek prэшázatot a szőlőskertek végébe. Otthon volt a pince, a szőlőt vitték be hatalmas fél fenekű hordókban. Ezeket a tíz - tizenöt hektós edényeket fölrakták a szekerre, kivitték a szőlőhegyre, s a szüretelők ott hordták bele a fürtöket. Pontosabban a tőkéről vödörkbe, kosarakba szedték, aztán jött a puttonyos legény, aki begyűjtötte a hátán hordott faputtonyba, s ő borította bele a fél fenekűbe. Azután, hogy minél több férjen bele, jól megtörögte a csomiszlóval. Úgy nézett ez ki, mint egy jól megtermett bunkósbót, csak mívesebb kidolgozásban. A munka végeztével ép fürtöket raktak a tetejére, nehogy kilötyögjön a rázós dűlőúton az áldott nedű. Aztán befogták a lovakat, aki fölfért fölkapaszkodott a kocsira, dalra gyűjtöttek, s meg se álltak hazáig, ahol inycsiklandozó illatával várta őket a bográcsban főtt, tálalásra kész birkapörkölt. Még most is összefut a nyál a számban, ha rá gondolok.

Vacsora után az asszonyok hazamentek ellátni az állataikat, meg ágyba dugni

holtfáradt csemetéiket. Közben a férfiak a tavalyról maradt borocskát kóstolgatva vödörökkel, vándlingokkal merték át a kocsin álló hordókból a szőlőt a darálóba. Ez a daráló, ami egy hatalmas szüretelő kád szélén trónolt, akkora volt, hogy olykor két férfi kellett a hajtásához. Ha ízlett a tavalyi bor, néhányan megrakták a prést is, mondván, hogy az asszonyok hadd kóstolják meg az idei mustot. Igaz ugyan, hogy a kádból is lehetett mustot szűrni, no de az igazi mégis csak a frissen csordult préselé.

Ezt a folyamatot mi soha sem tudtuk kívánni. Már a szőlőhegyen elkezdtek szürcsölgetni a mustot a kocsin lévő fél fenekűből. Ha volt a közelben valamiféle nádat termő tocsogó, akkor onnét, ha nem, valamelyik náddal fedett kunyhó tetejéből húztunk ki egy - egy nádszálat, és azon át csapoltuk meg a hordót. Ha sokat szürcsöltünk belőle, bizony előfordult, hogy mordult egyet a gyomrunk, s nagyon kellett futni a legközelebbi bokorig. No, de hát ez is a szürettel járt...

Úgy hozta a sors, hogy én is gondozhatok néhány szőlőtőkét a hegyen. Igyekszem mindent úgy csinálni, ahogy apám, nagyapám tette. Aztán elmondom a fiamnak, hogy ő is hasonlóképp cselekedjen. Nem is lenne semmi baj, csak a nád... A régi tocsogók kiszáradtak, a házakat cseréppel fedik. Honnét szerezzek nádat?

- Ugyan, ne foglalkozz ezzel, apa! - mondta a fiam.- Itt van ez a műanyag szívószál, ezen még könnyebben is jön át a must.

Való igaz, könnyebb szívni vele. Csak hát az íze, az íze nem olyan finom már, mint amikor azon az ötven év előtti nádszálon szívtuk.

Horváth Beatrix

Kérdés Hozzád

Tarka, ringó ábránd
Szomjazó képzelet
Hív, könyörög, vár rád
Engedd, hogy értelek.

Utolsó mondatomba
Sűrített fájdalom
Céltalanul lebeg:
Csak magamat áltatom.

Indul a sivár út
Koppan a láb rajta
Merengő lépteit
Égető kín hajtja.

Fárad a gondolat
Fényes kincs az álom
Míg izzó tekinteted
Újra megtalálom.

Elsorvad a remény
Lomhán jár a kétség
Szűnni nem akaró
Visszatérő rémkép.

Zsibbadt ereimben
Zakatol a kérdés
Falakat ledöntő
Földöntúli érzés.

Pákozdi Gabriella

T á n c

Félhomály úszott álmagát
kis szobánkban,
halovány fényköd ült a bútoron,
csak a tévé szólt, zenét
párolgott szikrateste;
- az ablak alá bebújít a
napkorong.

Ágyon pihentem,
fülemben fátyolhangon
sistergett még a hangos délután,
de lelkemen már a csend
simíftott lágy kezével,
és észrevétlen álmodt szőtt
énreám.

Ekkor- magam sem tudom, honnan -
kismanóm termett bent a szőnyegen;
ringani kezdett, dallamra
hajlongott a törzse,
mint szélhárfa áprilisi
éjjelen.

Táncoljunk! - mondta apja,
majd a kicsiny lányt
karjaiba kapva ölelte át;
Lucám kacagva repült,
csillámként csillanva az
alkonyban jókedvcsóvája
vele szállt.

Csak néztem őket
- irigykedve is talán -
apát s gyermekét így összebújva,
nem láttak semmit,
pörögtek-forogtak a légtérben,
arcukat befúrták egymás
mosolyába.

Egyszerre nyugság
és hála borult rám, mint
dús paplan, melegített újra s újra,
és én tudtam, egy pillanatra tán,
de akkor este
megérintett a
mindenség varázsujja.

2005. február 7.

Németh Erzsébet

Őszelő

Halkul a nyár.
Lassan csörgedezik fénye.
Arcomra csöppen
apró sugárka-kéve...
Fecske éveimnek gyülekező röpte
nyomot hagy szívemen,
most már mindörökre.

Ő is ember

...mert tudom, hogy ő is ember.
Bár az ábra most mást mutat.
S míg végig pásztázza szemem
a messzi körutat:
megsokszorozódva látom
a kolduló "urat".
Felém nyújtott mocskos tenyere
a XXI. század Biblia fedele.

Zaicsek Balázs

Olajozottan

- Ön ugye Kiss Ferenc, született ezerki...
- kezdte a bíró, de a vádlott félbeszakította.
- Elnézést, de nem. Én Laki Ödön vagyok, kérem tisztelettel.
- Hogy mondja? - kérdezett vissza a bíró, és jegyzetei közt lapozgatott.
- Én, tetszik tudni, nem vagyok vádlott, csak az az úr - mutatott a törvényszolgára - megszólított itt az épület előtt, és behívott ide, mert... szóval, nem is igazán tudom, hogy miért. A törvényszolga a bíróhoz lépett, és valamit röviden a fülébe suttogott. A bíró bólogatott, megjegyzett valamit, újabb rövid választ kapott, majd helyreintette a partnerét.
- Tisztelt...
- Laki.
- Tisztelt Laki úr, tudja, az történt, hogy korábban nevezett Kiss Ferenc hajnalban sajnos megszökött, ma nem tud megjelenni, és már késő volt, hogy átszervezzék a tárgyalások rendjét... De a darabszámnak meg kell lenni, ugye, szóval azért hívták önt be ide, hogy helyettesítse a vádlottat. Megértette?
- Meg. Meg, de...
- Igen?
- Én nem is ismerem Kisst.
- Ó - legyintett a bíró - , nem is kell! Na, kezdjük el. Igaz az, hogy ön brutálisan meggyilkolt három embert?
- Nem. Én a légynek sem tudnék ártani. Tessék megnézni a szatyromat! - felmutatott egy fehér-sárga csíkos bevásárlótáskát - Csak zöldséget vettem. Még csak nem is eszek húst!
- Nem önről beszélünk, Laki úr. Kissről.

Érti?

- Értem.
- Szóval, meggyilkolta azokat az embereket, Kiss úr? - egy darabig nem érkezett válasz.
- Nem tudom. Én nem is ismerem őt...
- Nem számít, ez az egész csak formaság. Tudja, mint a koncepciók pereknél.
- Olyanok még vannak? - lepődött meg a rögtönzött vádlott.
- Dehogy! Nézze, még ügyvédje is van! - a bíró egy férfire mutatott, aki egy asztalra borulva aludt. - Az ügyész is mindjárt itt lesz, csak leugrott a boltba, hogy vegyen nekünk valamit ebédre. Már szó sincs arról, mint régen. Az állam, a kormány, a parlament, vagy bármi hasonló bele sem szólhat a bíróság ügyeibe. Mi itt magunk között összeülünk, megvitatjuk a kérdést, aztán másnap levezenyeljük.
- Tessék mondani, engem el tetszenek majd ítélni?
- Nem, önt nem. Kisst!
- Mármint, Kisst el tetszenek majd ítélni?
- Természetesen, szóval jobb is lenne, ha mindent gyorsan bevallana.
- Jó. Bevallom. Megöltem mindenkit.
- Tehát igaz, hogy megölte feleségét, apósát és anyósát?
- Tényleg? Mármint... Elnézést! Tényleg. Igaz. Mind. Megfojtottam őket álmukban.
- De itt az áll, hogy lelőtte őket.
- Persze, csak azután fojtottam őket meg.
- Van nálam egy bizonyíték, amire az ügyvédje szeretne hivatkozni, hogy bizonyítsa az ön ártatlanságát. Csak az a baj, tudja, hogy így dél körül szeret lepihenni. Kívánja, hogy felébresszem?
- Nem, tessék csak hagyni!
- Na mármost, meg kéne várnunk az ügyész urat, hogy megtámadja ezt a bizonyítékot...

- Szükségtelen. A bizonyíték hamis!
 - Megtenné, hogy a mikrofonba beszél, tudja, a jegyzőkönyv miatt.
 - Persze. A bizonyíték hamis. - ismételte a mikrofonba.
 - Jó. Ezennel önt harmincegy év szabadságvesztésre ítélem. Kíván fellebbezni?
 - Kívánjak?
 - Ne, ha nem muszáj!
 - Nem kívánok.
 - Köszönöm. Amíg Kiss elő nem kerül, megtenné, hogy helyettesíti a börtönben?
 - Szívesen.
 - Köszönöm. Vezessék el! Kérem a következőt!
 - Egy szóra, ha szabad...
 - Persze.
 - Csak azt szeretném mondani, hogy öröm látni, hogy ilyen olajozottan működik a magyar igazságszolgáltatás. Őszintén gratulálok a precizitásához! Öröm volt önt megismerni!
 - Köszönöm. Tudja, nem csak rajtam múlik ám! Nekem is igazi öröm ilyen kedves embereket elítélni!

Sárközi Árpád

Csak lassan...

Toll-csapomból csak lassan
 Csordogálnak a versek
 - Présből tokaji aszú -
 De egy biblia nagyságú kötet
 Már összeállt, mely elfér
 Zakóm belső zsebében,
 Szívem előtt!
 Megvéd a golyó /k/- tól?!

Hősök sírjánál

Akik itt éltek és harcoltak közöttünk
 Azok nem halhatnak meg soha!
 A dermesztő csönd-mélyből hallok
 S megértem fölzúgó kánonjuk:
 Egymásnak felelgetnek
 Az égi karmester előtt.
 Golyókról, kötélről, utódok árulásáról -
 Csak a föltámadásra várnak.
 Égessük értük csonkig a gyertyánk!

Szántó Ilona

Téli tűnődés

Szörnyű álmom volt az éjszaka:
 óriás jéggömbé változott a Nap
 s a ködszínű fényben nagy hópelyhek estek
 csonttá fagytak folyók és tengerek
 jégcsappá dermedtek az emberek.
 Az egykedvű hóesésben
 a földünk egy hatalmas hólabda lett

Jöjj szeretet, fénycsóvával öleld körül
 a közönytől didergő lelkeket!

Lelkes Miklós

...Vagy az akol

A házerdők közé kis hó-meséket
rakott a tél ideje peremén,
s egy égitest-vulkánból egyre ömlött
ablaksorokra arany lávafény.

Mentek kis pontok, isten vagy az ördög
rabszolgái, - mindkettőé, lehet -
s mint máskor is, a Megszokást vezették:
értelemre bámuló tehenet.

Az utca szűkült, de nagy volt a láger
/vagy az akol/: egy földgömbnyi világ.
Hófolt mesélt, volt-önmagát kereste,
s vándorútján elvesztett csillagát.

Mentek kis pontok, hátukon a számot
nem láthattam, - minden oly messze volt!
Az örök is, távoli ördögisten
intézői, vélték: elég a hold

vigyázónak, e játékos halálszem,
s a tudatban titoktelt-élű kés,
amely villan a végső pillanatban,
s amely elől úgyszincs menekülés.

Minden oly messze volt tőlem, magányom
egyszerre búsított, mulattatott:
látni engedte miként színlel élőt,
álmot a sok-sok álmatlan halott, -

s mily rosszul színlel, míg hatalom-pálcát
rab rabra emel, s lesújt rabra rab!
Kárhozat kélt köldöknéző imákban.
Semmi sem volt már tiszta, szent, szabad.

A nagy akolban kigyúltak a fények,
de nem mutattak mást, csak feketét.
Legyintettem. E görbe szolgatájnak

minek kereszt, igaz csillagbeszéd?

Minek e láger, birkák végakolja?
A hús keserű, szétömlik a vér, -
s a tengernyi rossz, gyenge gyapjúszálból
isten bolondja jó ruhát remél?

Legyintettem, de még fentebb a Csillag
észrevette, kedvesen nevetett:
- Ó, ember, ember! Látom megvetésed.
Pont olyan vagy most, mint az istenek...

Csillag nevetett és én is nevettem.
Megszokás bődült. Hófolt hallgatott.
Lent Semmi volt Mindenbe csomagoltan:
lélek-látszat, lélektelen halott.

Sárközy Vendel Gergely

Őszi alkonytáj

Szellők pengeélét őszi köszörűli,
rajta álmos-fáradtan elülnek
a nap lesikló fényei: pihennek
az izzó Nap didergő sugarai.

Szellő a fázós lombokon remegi
vibrálóit, mik játszva zizegnek,
s dérzsibbadásosak a levelek:
im' sok az ágat már is elereszti.

Gubbasztó, fájó, véresen hunyorgó
macskaszemek keringve landoló
levelek, és rajtuk az Ősz ragyogó.

Hulló ág alatt jajt zizzen a haraszt
s pödörlevelek ... A lebukó Nap
fürdő s hulló-karok a száraz ágak.

Bányai Tamás

Hurrikán előtt

Trópusi vihar volt, még mielőtt elérte volna Kubát. A kubai szárazföld közelében, csak az irgalmas isten tudja, minek folytán: felerősödött. Santiago de Cubában már mint négyes besorolású hurrikán érkezett meg. Ez volt a legrosszabb hír.

- Ide tart. Pontosan ide tart felénk - mondta a férfi. Kézfejével megtörölte homlokát, felegyenesedett, ivott a dobozos sörből.

Az asszony csak annyit mondott: tudom. A virágokat hordta belülre. A két kisebbik pálmát az ágy mellé rakta. A fehér orchideát a konyhában helyezte el, a konyhaszekrény és a gáztűzhely közé, a legvédettebb helyre. Ezt a fehér orchideát szerette a legjobban. Óvta, babusgatta. Aztán újabb virágokért jött ki a fémvázás mobil lakóházból. A bejárat előtt fehér fakorlással körbefogott, alig hat négyzetméteres teraszt építettek még tavasszal. Az asszony itt tartotta a virágait. A férfi a jobboldali ablakot táblázta be. Villanyfúróval csavarozta a másfél centi vastag deszkalapokat az ablak fémkeretéhez. Időnként letette a fúrot, ivott a söreből.

- Úgy oszd be, hogy alig van pár doboz a hűtőben. Az üzletet teljesen kifosztották. Üres polcok tátonganak mindenütt. Még így is hatalmas tömeg állt sorba. Mindent felvásároltak. A férfi brummogott valamit, aztán feltekintett az égre.

Két sűrű felhő közül vakítóan tűzött a nap, mintha most akarná kiadni minden erejét, mielőtt végleg elbújik a felhők mögött. Váltakozó hullámokban fúj a meleg szél. Hol gyengén, éppen csak meghintáztatva a fák leveleit, hol meg viharos erővel, ágakat szaggatva. A felhők is a széljárás szerint táncoltak az

égen. Néha csak libegtek a föld felett, néha meg vad forgásba kezdtek, mintha vastag, sötét lepedőket rángatnának az égen. És gyülekeztek. Egymás alá, fölé, mellé, mígnem eltakarták az egész eget.

- Mégis csak el kéne mennünk - mondta a férfi. Újra kézbevette a villanyfúrot. Két szomszédjuk jóval hamarabb végzett. Mobil lakóházuk, mint két fémből-fából alkotott doboz fogta közre az övékét. - Majdnem mindenki elment.

- Maradunk! - mondta az asszony ellentmondást nem tűrő hangon. - Itt van mindenünk. Nem hagyjuk itt. Ha elviszi ez a rohadt hurrikán, vigyen el minket is vele. A férfi hümmögött, de nem ellenkezett. Végzett az utolsó csavarral is. A fúrógép felforrósodott a kezében. Nyúlt a következő fatábláért.

- Ahhoz a miszisz Akárkihez, akinél takarítasz, oda is mehetnénk. Beljebb lakik a parttól, és mégis csak egy hatalmas kőépületben. Biztos beengedne minket erre az egy-két napra. Szép nagy lakása van. Az asszony felemelte az utolsó cserepes pálmát. A felerősödő szél kis híján kitepte a kezéből.

- Nem megyünk sehova. - Fakó haja szemébe lógott. Keskeny száját összeszorította, konkul viaskodott a széllel.

Nemsokára megjött az első esőhullám. A férfi épphogy végzett a bedeszkázással. Megkerülte a mobil lakóházat, most szemből kapta az esőt, nem is ment, inkább úszott az árral szemben. Valamivel arrébb a szél és a víz közös erővel letörtek egy nagyobb palmaágat. A súlyos ág egetverő reccsenéssel dőlt rá egy tetőre. A férfi csuromvizes volt, amikor belépett az ajtón. Nagy lavórnyi esővíz követte.

- Mit mondanak abban a kasztniban? Az asszony a tévét nézte. A légkondicionáló mellett még két nagy ventilátor is kavarta a levegőt. Belül hűvös volt, a férfi meg is rázkódott, amikor nedves t

trikóját megcsapta a ventilátor szele.

- Késő délutánra várják - mondta az asszony, és a faliórára nézett. Fél egy múlt öt perccel.

- Itt jön át fölöttünk, mi?

- Azt mondják, de szerintem ők se tudják pontosan. Lehet, hogy mégis elmegy mellettünk.

- Kockázatos dolog itt maradni - mondta a férfi. Lehúzta magáról az átázott trikót, ledobta a földre. Ő maga a fotelbaroskadt. Alaposan elfáradt. Kora reggel óta dolgoztak mind a ketten. És nagyon igyekeztek, hogy minden rés szigetelve legyen, minden ablak bedeszakázva, minden mozdítható tárgy - virágok, szerzőszámok, kerti székek, locsolócső, meg hasonlók - behordva belülre, még mielőtt az egyre erősödő vihar belekapaszkodna bármelyikbe is.

- Nem hagyjuk itt azt, ami a mienk - mondta az asszony. - Magyarországon gondolkodtál volna előre, akkor most nem lennénk itt.

- Nem volt ott min gondolkodni, te is tudod nagyon jól. Egyszerűen nem volt szerencsénk.

- Tudom - hagyta rá az asszony. - Sose volt szerencsénk.

- Na látod! - állt elő rögtön a válasszal a férfi. - Végre te is belátod. Gondolod, hogy most lesz? Most se lesz. Még mindig nem késő! Még elindulhatunk. Az asszony nem válaszolt.

- A part mentén mindenkinek muszáj volt elhagyni a házáat. Pedig azok javarészt erősebb építmények. Az asszony a televízióra összpontosította figyelmét. A képernyőn egy vízhatlan esőkabátba burkolt riportert jelent meg, egy szálloda bejáratának fedezékében. Előtte a sétányon földig hajladoztak a pálmafák, méteres hullámok csaptak át az úton. A szél sodorta esővízzel hulladék keveredett. Némelyik szinte ember nagyságú volt, úgy süvített el a kamera előtt, mint

egy lövedék. Odakint jajgatott a vihar, kellő hitelt adva a képernyőn látottaknak. Egyre gyakrabban lehetett hallani egy-egy éles csattanást, mintha bomba csapódna be a közelben. A távolból egy rendőr vagy tűzoltóautó szirénája visított. A mobil lakóház fémlemezei sírós hangon nyikorogtak, ahogy a szél végigsöpörte rajtuk az esővizet. Akár egy zongorista ujjai, amikor végigszaladnak a klaviatúrán, csakhogy ez egy fülsüketítő és szívszorogató szimfónia volt. Majd a televízió képernyője fekete lett, alig hallható surrogással megálltak a ventilátorok, kialudt a villany.

- Mégis otthon kellett volna maradnunk Ózdon - mondta a férfi. A vaksötétben hosszasan tapogatózott, mire megtalálta az elemlámpát. A halovány fénysugár előbb a televízióra, majd a díványon ülő asszonyra vetődött, akinek arcbőrét, mintha ráfeszítették volna pofacsontjára. Lehúnyta szempilláját.

- Te akartad - mondta halkán. - Nekem jó lett volna otthon is.

- Azért itt mégis jobb.

- Nincs biztosításunk, nincsenek papírjaink - jegezte meg az asszony száraz hangon. - Csak az van, ami itt körbevesz bennünket. Ami körbevette őket, az a sötétség volt. A férfi jó munkát végzett, bár még ha lettek volna is itt-ott parányi rések, fény azokon sem szűrődött volna át. Odakint komor, majdnem éjszakai sötétség borult a környékre. Vonyított a szél, mint sokezer kutya nagy-nagy fájdalmában. Az elemlámpa bágyadt sárga fénycsíkot húzott a szobában.

- Van még valahol tartalék elem? - kérdezte a férfi.

- Az a te gondod lett volna. Ha van, neked kell tudni hol van. A férfi maga elé szórta a sárga fénypásztát, kibotorkált a konyhába. Kihúzogatózott néhány fiókot, percekig keresgélt bennük.

- Az istenfáját! Nincs egy darab se.

- Gyertya még van valahol - mondta az asszony. A csaknem légmentesen zárt helységben megállt a levegő. A férfi hiába volt félmeztelen, mintha egy vastag, sűrű lével átítatott takaróval borították volna le. Mellkasán csomókba tapadt a nedves szőr. Homloka gyöngyözött, tarkóján keskeny csíkokban csordogált a veríték. Az asszony nehezen szuszogott az áporodott levegőben.

Sikerült végre gyertyát gyújtani. A gyertyafény csak a dohányzóasztal üveglapját világította meg, ha egymásra néztek, mindkettő csak egy merev sziluettet látott a másikból.

Odakint már elszabadult a pokol. A szélfúttá vízőzön hol halkuló, hol felerősödő vijjogásához erős és hirtelen becsapódások dörgése szolgáltatott aláfestést. Mintha egy megvadult óriás törne-zúzna mindent, ami a kezeügyébe kerül; mintha a mobil lakóházat egy hatalmas marok csavarná meg, a fatáblák recsegték, a fémfelület csikorgott.

A férfi a bejárati üvegajtóhoz botorkált. Az ajtó vastag üvege állta a sarat. Azon keresztül csak a sötét vizet lehetett látni, mint a tenger fenekén egy üvegorításos tengeralattjáróból. A férfi attól tartott, a hurrikán még hozzávág valamit az üvegajtóhoz. Akkor menthetetlenül elvesznek. Visszatapogatózott a dohányzóasztalhoz, leült a díványra az asszony mellé.

- Félek - mondta az asszony. A férfi nem válaszolt. Megfogta, megszorította az asszony kezét. Jóval később mondta csak:

- Valahogy ezt is végig csináljuk.

Aztán csak ültek és vártak.

Az asszony imádkozott, a férfi meg a fogát csikorgatta.

Thomas Banyay, Lauderhill, Florida, USA

Bíró Ida

Bezártság

Üvegfalak.

Kinn, hópelyhes fehér világ.

Kezemen tűszúrás nyomok:

hideg jégvilág.

Szívem nagyot dobban,

ha nyílik az ajtó és jön

igen szelíden

a látogatók foghíjas sora.

Csomagot hoztak,

benne finom étel és ital.

Minden földi jó.

Bátorító szó, dunyha, meleg téli takaró.

Miért engeded Isten, hogy

így egyedül magamban legyek,

amikor egy üveglakon át

az élet nekem is integet.

Kulimár János

Őszi kert

Reszketve hulló őszi lombok

ablakán előtűnik a dermedt ég,

minden gyönyörű vágyam

a régi nyárból - csak emlék.

Sétálok kertem szőlősrán,

társam a hajnali harmat és a csend.

De itt legbelül iszonyú csatát vív:

egy huncut kobold és a szigorú rend.

A krónikás eleven sebeket hord,

álmát zaklatott dallamok terhelik.

Megrajzolt útját végig járja,

könnyei az őszi avart perzselik.

Csillag Tamás

Ősz

A bokrok szélére guggolt az ősz,
Zöldesbíbor levelekkel felém integet,
Sárga ujjaival végigsimította
Az aranycseppes szőlőfürtöket.
Az udvarra harmatot hint a hajnal,
Álmatlanul fekszem, valami bánt.
A távoli hegyek fehér tarkója
Farkashangon éneklí a magányt.

Fagyott farkasként

Fagyott farkasként morogtam a világra,
szívemben hosszúra nyúlt az árnyék.
Nélküled félig ébren, félig zokogva,
Őrületes erő némaságban járnék,
Csak a csend csillogna barlangom falán.
Csenddé válnék magam is talán...

Vagy lehetnék illat, ami lebben,
Vagy hidegtől csillogó kabát.
Ezerszer titkolt csóknál tüzesebben
Hintenék hajadba színezüst zúzmarát.
Vagy lehetnék csillám a ködben,
Párából köréd font hajlék.
A hajnali nap melegétől pirulva meghalnék...

S é t a

Az esti útra a hold terít vékony fátylat,
A vastag csendet lépted zaja törí ketté,
Ha múzsát kerestél, megtaláltad.
Már hiába futnál, itt rekedtél...
Lassan te is csend leszel, mormogásod
A szél aggatja az út menti fákra.
Ha bántanak, húzd szorosabbra a kabátod
És tanulj meg köpni a világra!

Rubint Ágnes

Tiszta víztükör

A régi csónak
már elkorhadt a hullámokon,
a víztükör tisztább,
de a cél homályos
tetteket sodor magával.

Csendes álmok árnyéka a szemed
alkonyi csók ég ajkadon
szívedben megtört átok
repít a Hullámok Birodalmába,
amely mostantól hazáddá fogad.

Hullámok nélkül

Sóhajtásom felemészti
a nappalokat.
A szennyes világ
belekecag arcomba.
Nem értem
miért nincs béke,
Miért fáradt a lélek,
szigetemen kívül
miért hal meg az ének
s miért félek a hullámok nélkül.

Üres ébrenlét

Hullámok simogatnak,
a tétlenség dalol mellettem
értelmetlen a mondat,
mely meg sem íródott.
E kor belehasít lelkembe,
mintha hegedűjátékot
hallgatnék ébrenlét küszöbén.

Kovács István József

Október végén

Már csípősek a hajnalok,
pilléznek csendben a vizek.
Vitustáncot járva hullnak
barnuló, zörgő levelek.

Ködben úsznak a hajnalok
didergőn, deres lett a táj.
Őszirozsák, krizantémok
szirma hull, ...emlékezem s fáj!

A virágoskertben álltam
dermedten, némán remegve.
Apámnak vörös vére hullt
krizantémokra csepegve.

A kerti padon ott feküdt
vérben ...halkan énekelve:
"Kossuth Lajos azt izente
elfogyott a regimentje"

Ott voltam akkor én ...gyermek
s szemébe néztem a halálnak?
Anyám csendesen zokogott,
fogta a kezét Apámnak.

Megmarad örökre e kép.
Felugatnak a sortüzek.
Október! ...én nem felejték!
Égetik lelkem mécsesek.

Kecskemét, 1996. IX. 22.

Baráti Molnár Lóránt

Meghalni hazamegyünk...

Jegenyék tere, vársz-e rám,
Hívsz-e haza, kisbaráti föld...?
Mintha hívna rég halott apám,
És dunnyogna a szél: jöjj, vár a rög,

Gyere, pihenj már, elfáradtál... -
- Zúgnak a Szalagerdő fái;
Te is fa vagy, közénk tartozol,
Itt a helyed, halott-lombú tölgy...

Hallom, szólít már a régi táj,
Indulok, talán lesz még erőm...
Emlékek súgják: jöjj, várunk már...

Utolsó út, boldogok útja...
Megérkezés: béke, pihenés.
(Mondják: meghalni hazamegyünk.)

Nagy L. Éva

Talán

Árnyak szédültek
bele az estbe,
lomhán nyújtózott
a félhomály ölembé'.
Kezem fogtad,
mint gyermekét,
hogy el ne fussak,
el ne menjek én.
Tudom, holnap
ismét jön a fény,
mely átsüt
a törött ablakon,
s talán azt súgja nekem:
benne megbízhatasz vakon.

N. László Endre

Mátyás és az árnyékördög

A csallóközi tündérek járta, bűvös erdők és ligetek lombjai között már színesedő leveleket is hintáztatott a frissen kelő szellő, és szelíden, testvéri hangnemben figyelmeztetett minden teremtményt az idő múlására, ahogyan a szépaszszonyokat is a hajukban megjelenő első fehér szálak...

Mátyás kora gyermekkora óta szerette a csöndet és a magányt a természetben, éppen úgy, ahogyan a vidám és szellemes, bölcs társaságot a palotában...

Most ott heverészett - félig pucéron, félig álruhásan - a hosszú, forró nyár melegét gondosan őrizgető parti fenyvenen.

S akkor jelent meg ott - a maga szerencséjére vagy szerencsétlenségére - egy amolyan kamasz-ördög, akiről lerítt, hogy nagyon elkényeztetett pokolfatty lehet, mert szemtelen vigyorából ítélve, már előre élvezte, mennyire megrémül majd tőle az egyszerű falusi legény? Mert hát annak nézte az ifjú királyt! Ám az úgy tett, mintha észre sem vette volna. Az ördögfi fogyott ki előbb a türelméből, megszólította:

- Látom, szegény parasztleány vagy! Mátyás csak úgy a szeme sarkából végignézett rajta -, s mindjárt látta kivel van dolga. Nem szólt egy mukkanatnyi mukkanatot se. Így aztán az ismételte meg a mondókáját, kissé hangosabban, de a szavak végét felkunkorítva, mint malac a farkát, ahogyan igazi magyar ember soha el nem csúfítaná édes anyanyelve szavait:

- Gúnyádon látom, hogy szegény ember fia vagy! Erre már megszólalt Mátyás is:

- Az ám, szegény, de legalább sokadmagammal. A ruhám viszont így is több a kelleténél... Aztán zong ebben a mai világban csak a bolond ember dolgozik

ünneplőben! Az ördögfi elvigyorodott:

- Ha bolond talán nem is, de bolondos egy fickó lehetsz, ha munkának nevezed azt, hogy lapos hasad sütteted a nappal.

- Már pedig én most komoly munkát végzek, akár hiszed, akár nem! - fordult végre feléje a király. - Amíg a kezem pihen, a kobakom dolgozik száz más, az is lehet, hogy millió más ember helyett, talán még helyetted is.

- Hát akkor te szörnyen okos lehetsz! - gúnyolódott - hosszú lófejével bólogatva - az ördögfi. - Akkor talán még neved is van... S ha pedig van, itt lenne az ideje, hogy bemutatkozz!

- mondta gőgösen, de kegyesen mosolygott hozzá. Ám még így is hegyes, szőrös és meglehetősen kormos füléig ért egyik szája, mert neki, mint pokolbéli fejedelmi sarjagnak, még abból is kettő volt. Az ördögök szemében és a maga helyén, tehát a pokolban talán csinos fickónak számított, de nálunk aligha indulhatott volna a kukutyini szépségversenyen...

- Ez azonban Mátyást egyáltalán nem zavarta, sem a modora, sem a kinézése, ha valami mégis, csak a rosszul hangsúlyozott magyar szavak bántották a fülét. Ez aztán kiérződött a válaszából is:

- Én már itt voltam, míg te csak most jöttél. Tehát neked illene előbb bemutatkoznod! Pihenni akartam és téged egy bolhás eb sem hívott, csak úgy ide szemtelenkedtél... Bemutatkoznod meg most már teljesen fölösleges, hiszen régtől ismerem nem csak a családfád, hanem az egész pereputtyod is! Az elkényeztetett ördögfiók azonban egy szót sem hitt a hallottakból, s tovább kíváncsiskodott:

- Ha más vagy, mint akinek, aminek néztelek, te ágrólszakadt, áruljad el végre, honnét jöttél, ki vagy és honnét tudod, hogy ki vagyok én? Mátyás még mindig nem veszítette el türelmét:

- Onnét jöttem, ahol az okosok azt - Nem

partják, hogy az elég sokszor többet ér a soknál, a bolond pedig azt, hogy a sokból sohasem elég! A barátainknak csak Matyi vagyok, de mindenki másnak Mátyás király, te szerencsétlen. És most már elég legyen a kérdezősködésből! Szolgám leszel, a mindenem szolgám, s ha nem végzed kifogástalanul a munkád, a nyaklevesen kívül csak bakkecskebogyó és kecsketúró lesz a fizetésed! - mennydörgött rá Mátyás az ördögfira, mintha komolyan megharagudott volna rá. Az a tökéletlen csak akkor értette meg, hogy kibe is botlott, s ami még rosszabb, kibe kötött bele ostobán! Pontosan abba, akitől leginkább óvta az apja... De hát vannak ilyen véletlenek. S nemcsak a valóságban, hanem a mesékben is. Ijedtében jól hallhatóan verődtek össze az ördögfi hegyes, sárga fogai. Hebegett-habogott, de képtelen volt arra, hogy legalább egy értelmes szót, nemhogy egy bocsánatkérést kinyögjön. Mátyás megsajnálta és tréfálkozva kérdezte:

- Ha már a jól fizetett mindenem szolgám nem akarsz lenni, hát választhatsz kedvedre három kegyes ajánlatom közül. Látom, van szarvad, patád, farkad, tehát lehetsz kecske, de ha a szarvad levágom, akár számár, öszvér, de még ló is, amolyan teherhordó... Most már csak azt áruljad el nekem, hogy bogáncsot vagy a zabot szereted-e jobban? Mert választódtól függ, mivé változtatlak!

- Az egyik sem akarok lenni! Se a bogáncsot, se a zabot nem szeretem - vacogta ki már félig sírva a melák ördögfi, majd szepegeve, könnyeit törölgetve így folytatta:

- Én az alvilági fejedelem fia, trónjának örököse vagyok, ezért nem csinálhatsz belőlem szolgát! Ha elengedsz, az apám akár száz elkárhzott lelket vagy száz véka aranyat is szívesen ad értem cserébe! Így tudta meg Mátyás, hogy nem egy akármilyen ördögöt fogott, hanem a

pokolfejedelem fiát, s ez igencsak kapóra jött neki! Olyan képet vágott, mintha nagyon törné a fejét a hallottakon, majd így szólt:

- Nekem valóban varázshatalmam van, és azzá teszek, amivé akarlak, de amit most elárultál nekem, az változtat a helyzeten, te fejedelemfi! Nem változtatlak sem kecskévé, sem számárrá, de még öszvérré vagy lóvá sem. Nem kell választanod a bogáncs és a zab között. De azért kitarok az első elhatározásom mellett, a szolgám leszel. Azért a szolgám, mert akkor igazán hasznod vehetem... Aranyból is, meg elkárhozott lelkű, gonosz úrból is elég, az elégnél több van már ebben az országban, nem is beszélve a szomszédokról, hogy vinné el őket mielőbb az apád! Az ördögfi térdre vetette magát, úgy könyörgött:

- Kegyelem... Kegyelmezz, felséges király! Ám az egyébként irtalmas Mátyás nem könyörült:

- A szolgám leszel! Jössz, ha hívlak, takarodsz, ha küldelek! S nem is közönséges szolgálta, az árnyékomma változtatlak. Olyan halvány árnyékomma, hogy még az örökké vizslató és minden hájjal megkent főpapok sem ismernek rád. Ha ostobán eláruod magad, máglyára ugyan akkor sem küldhetnek, nem foszthatnak meg a saját királyi árnyékomtól, de nagyon sok gonosz, néked ártó dolgot művelhetnek veled. Például alaposan megfüstölnének tömjénnel, hogy még azt a zsugorított fekete lelked is kiköhögtetnék veled, nem is beszélve arról, hogy addig nyomnák kobakod a szenteltvízbe, amíg liliumfehér nem lenne az a füstös képed. Ezt pedig - remélem -, nem akarod?

- Ne kívánd, hogy szolgálta, árnyékom legyek, reggel misére, este meg litániákra járjak veled! - siránkozott majd könyörgött tovább az ördögfi. - Engedj haza! Ígérem, hogy soha többé nem hogy

háborgatlak. Apám küld helyettem a legelőkelőbb ördögfiakból egy egész bandériumot, de akár kettőt is. A pokol leképzettebb harcosait. Ám az egyébként kegyes, nagylelkű, jószívű király nem engedett a negyvenyolcból, ahogyan sokkal-sokkal később az ötvenhatosok sem engedtek belőle. Inkább nagyon is örült annak, hogy a véletlen szerencse - vagy az Isten akarata - éppen a pokol fejedelmének legkedvesebbik fiát, az elsőszülöttjét játszotta kezére.

- Nem kell a bandérium, legalább is most egyelőre nem kell. Az elődöm uralkodása óta pedig igencsak nagy választék van szolgálóból és talpnyalókból. Nekem most pontosan te kellesz! Amíg a hatalmamban vagy, az apád úgy táncolhat csak, ahogyan én füttyölök. Ámde vigasztalásul megígérem neked királyi szavamra, ha engedelmes hű szolgám, hű árnyékom leszel, hét év múlva hazaengedlek. Közben pedig ezt gondolta:

- Megbízható forrásból tudom, hogy Belzebub valósággal imádja az elsőszülöttjét, mert az kevésbé ütődött, mint a többi csemetéje, s bízik abban, hogy ezt a hiányosságát kinövi, mielőtt még a trónját és a kormányपालát átadná neki. Az ördögfi már látta, hogy Mátyásnak esze ágában sincsen az, hogy szabadon engedje, levegye róla a láthatatlan bilincseket. Hát vigasztalta magát, ahogyan tudta, valahogyan így, ezekkel a szavakkal:

- Különben meg mit nekem ez a hét földi év az ördögök talán örök életéhez képest? Hiszen kölyök létemre megértem már hétszázhetvenhetet és még egy felet?... Lehet az is, hogy Mátyás később megkönyörül rajtam, ha jól szolgálom és meglátja tusfekete könnyeim, vagy az atyám kigondol valamit, és korábban hazamehetek az enyéim közé.

Teltek-múltak a szegények szerint hosszú, a gazdag hatalmasok szerint igen

rövid évek. Luciferkó hűségesen szolgált a királyt, akit akarva-akaratlanul egyre jobban megkedvelt. Ha hívta, sietve jött és szívesen maradt vele vagy legalább a közelében, amíg el nem küldte. Soha még engedelmesebb szolgálója nem volt Mátyásnak az árnyékördögnél. Megengedhette magának ezt a különleges fényűzést, hiszen rajta kívül volt még egy láthatatlan, éjjelnappal körülötte lebzselő őrangyala is, aki megóvta őt minden veszedelemtől, s el nem maradt volna tőle, ha csak a király szabadságra nem küldte. Neki külön megbízása volt arra az égiektől, ráadásul valamiféle felhatalmazása arra is, hogy gondja legyen az árnyék-ördögre. Ha az valami rosszban törte a fejét vagy valami csintalanságot követett el, például bekukkantott a palota hölgyeinek szoknyája alá, jól sípcsonton rúgta vagy orron vágta. S angyal létere nagyon szívesen tette ezt, élve helyzeti előnyével. Eltelt így egy év, eltelt így kettő. A harmadik elején a pokol fejedelme - összeszedve kilencszázkilencvenkilenc és egy fél puttonyra való bátorságát - kihallgatást kért a királytól. Az féléves várakoztatás után, kegyesen fogadta őt, és még szállásáról is gondoskodott neki - jó keresztény módjára - megfelelő és rangban hozzáillő szállásról. A legbakszagúbb kecskeóiban tölthette idejét, nem is legtávolabbi rokonai között.

Mikor aztán a királyi trón elé térdelve, kívánságát - kellő alázattal és tisztelettel - előadta, Mátyás rövid gondolkodás után válaszolt csak neki:

- Ne is tudom, elengedjem-e a fiad, ha letelik nálam a hétéves szolgálata? Így négy szemközt bevallhatom neked, hogy kikupálódott mellettem és nagyon megkedveltem. Hűséges, engedelmes, ráadásul szórakoztató, még legnagyobb gondjaim mellett is felvidít, például

amikor civakodik, vagy szellemesen vitatkozik az őrangyalommal.

- De hát az ígéreted, felség!

- Az ördögnek tett ígéret nem kötelez, ezt már igazán tudhatnád. Különbözik pedig még nem telt le a hét év. Tisztában vagy azzal, hogy nálunk gyorsabban múlik az idő? De egy feltétellel akár most nyomban elengedem a fiad. - mondta Mátyás.

- Ördögebb ördög vagy te nálamnál, ha fehérebb is! - gondolta Belzebúb. Közben már ott is vakaródzott, ahol nem viszkedett, hiszen eszes ördög létre nagyon is tisztában volt azzal, hogy nem semmi lesz a Salamonnál is bölcsőbb és furfangosabb király feltétele:

- Hallgatlak, felség. Mátyás nyomban válaszolt:

- Amikor segítségre lesz szükségem, jössz és teljesíted a parancsom, azaz a kívánságom. A főördög erre két kezével és két lábával egyszerre vakarta meg szőrös, hegyes balfülét, amelyikben a jobbik esztét tartotta, aztán bólintott. Igaz, olyan keserves ábrázattal tette, mintha az agyarárt húzták volna és maga a király is megsajnálta:

- Azért nehogy sírva fakadj fejedelem létedre. Többnyire magam is boldogulok, s nem veszem majd gyakran igénybe a segítségedet. S annak fejében, ha a fiadnak tanácsra lesz szüksége, mert csakhamar lesz, hiszen most lép majd legénykorba, forduljon bizalommal hozzám. Na, akkor bízva az ígéretedben, hívom is a fiad. Belzebúb akkorát csodálkozott, amikor meglátta elsőszülöttjét, hogy majd leesett az álla. Mert igazán jól kikupálódott az a király mellett. Látható alakjában akár még apródja is lehetett volna. De hát más volt a sorsa. Könnyezve vett búcsút a királytól, maradt is, ment is volna egyszerre.

- Na, ne bőgj! - förmedt rá barátságosan Mátyás. - Ha nagyon hiányoznék neked, bármikor meglátogathatsz, előzetes beje-

lentés nélkül. Ha pedig nősülésre adod majd a fejed, segíték, hogy találj magadnak egy szép boszorkányt.

Belzebúból ugyan a pokol kénköves tüze sem tudta kiégetni az ördögséget, de állta a szavát becsületesebben, mint egyes főurak, s a magamódján ígvekezett a király kedvében járni. S az is biztos volt, hogy Belzebúb és fia Luciferkó hazatérése után a pokolban többé nem ijesztgették Mátyás nevével a csintalan ördögfattyakat. Inkább ezzel biztatták őket:

- Ha jó ördögfiúcska leszel, talán elkísérheted Luciferkót, amikor látogatóba megy a királyhoz.

Hát így történt, azaz így vagy így is történhetett volna, ha ebből a meséből egyetlen szó igaz lett volna.

Bíró László

Sebhely

súlyos anyagi problémák között vajon lehet-e az ember vigéc mikor felvágott s pár szelet kenyér helyett csupán a szegénység ígéz

énem ember-teraszán valaki felkapcsolta a fájó gondokat s a nélkülözés-mozdony vonszolta szerelvényeken a jelen rohad

mind ritkábban kábít a költészet számomra az eszme csupán testcsel nálam most szinte minden egyre megy ábránd vagy élet ugyanaz a sebhely

Puskás Zsolt

Haláltánc

Míg haláltáncát járja
Földünkön az élet,
néhány magányos lélek
együgyű sípját fújva
ez őrijítő forgataghoz
szíve szakadtából játszik
néma dallamot.

Amikor a Fiú testét
tudásotok vasszögeivel
élő fára szögeztétek,
amikor a hetet lépő gyermek
eleven életéről nem szóltak már
csupán áporodott tekercek,
amikor a létező összes bölcsek
- általatos dobozva zárva -
nem nyithattak
életet élesztő iskolákat!
- még nem láthattátok
a XXI. Századot.

Amikor felismeritek,
hogy számító szerveiteken
felhalmozott tudás sem más,
mint dermesztő üresség!
Esténként, kékes fényben
milliárdokon át pulzál
A szívtelenség!
Agyoncsépelet ideátok, a szabadság
sem több mint
a Netről letölthető fájl.
Amikor teremtett Istenetek
tözsde templomaitokban
megelevenedett szörnyeteggé lesz!

Talán elindultok végre
sötétségből a fénybe,
ember kezetek által teremtett

külső, démoni csillogásból,
a parányi, benső gyertyalánghoz,
egetek ostromló üveghegyeitektől
a bennetek nyugvó
Mennyek Templomához.

Talán nem csálnak meg benneteket
újdíjket látó guruk, mesterek,
új szeretet új igéit
Alkuba bocsátó, felkent arcú,
nárcisztikus nepperek!
Talán a nagy összeomlásban
egy villanásra megláthatjátok
az általatos eljárat haláltáncot,
az ég kegyelméből az Igazságot.

Talán szívetekbe költözhet
egyszer még a fény,
önzésetek árán,
megtöretésetek után, a remény.
Minden meggyilkolt, minden sikolya
füleiteket egyszer tán megnyitja,
szemeiteket tisztára moshatja tán
egő dárdáitok nyomán
keletkezett véroceán.
Ekkor megpillanthatjátok
Földanyácskánk körüli
szent köreit a Gyermekek,
megízlelhetitek ízeit a Szeretetek.

Addig nem marad számomra más,
mint a síp, a szívből jövő furulyaszó,
mely haláltáncotokhoz zeng
fájdalmas-szelíd, együgyű altatót,
angyalok románcát,
míg utoljára járja véletek az ördög:
- örökös násztáncát.

Katona Brigitta

Gondolataink temetőjébe...

Égbenyúló rozsdástestű fák ölelnek.
A felhők kínnal szülnék.
Az éj apró kristályai
lelkünkben feszülnek.
A nap déli ragyogást fest
minden fűszálra s az út
gondolataink temetőjébe vezet...

Távolodás

Lépcsők nyikorgása.
Tudom, hogy jössz,
de elmész mellettem.
Az esővel hullik rám
a mérhetetlen csend.

Amiért jöttem...

amiért jöttem
nem találok...
üres a kép
üres az álom

a csend megszabadít
és tengeréből partra vet

alétan fekszem
nem érte meg...

Oláh Tamás

Tündérbert

A tűzfal omladozó vakolatára
futónövény tapadó ágai
rónak titkos jeleket,
az ablak tükréből ráverődik és futva
távozik egy gyors fény sugar,
fölötte az ég egy darabka szabadság,
s alatt az utakon a város monoton morajlik,
a tűzfal peremén pártválasztó galambok
ismerkednek, tervezik a röpke jövőt,
az ég fényei dacolva a halállal,
a függőfolyosón
részezen szaporítják a sejteket,
virág tárja ki kelyhét,
bazzsalikom, kakukkfű, rozsmaring ad illatot,
ecetfa áll ellen a falak közé szorult
izzó lég reszkető tűzének,
feketerigó csodálkozva fedezi fel
az unt pusztuló házak rengetegében
a dús zöld szigetét,
s pihenni tér pihegve az aranyfényben
fürdő tündérbertbe,
mámoros örömeiben dalra fakad,
majd zsákmányul egy magot
csőrébe fogva felreppen
s repül, repül a messzeségbe
a menny kapuján át a távoli kékségbe.

Németh Erzsébet

Madarak röptében

Ma éjjel meghaltam kicsit.
Törető kíkok közt vergődve
alig is reméltem hajnant.
Kiszáradtak az erdők fáí,
ágaik sorra

roppantak
a rájuk reppenő madarak alatt.
Fuldokoltam,
s reménytelen röpteikben
zuhanni éreztem magam.

T. Fiser Ildikó

Érzés

Van egy forrás-tisztaérzés,
mi átjárja testem, lelkem,
elmondani kevés a szó:
tiszta, boldog világot
megtaláltam, itt megleltem.
Megtartani, megbecsülni,
ez a célom a jövőben,
olyan ez is, mint amikor
patak fakad a hegytőben.

Olyan ez is, mint amikor
kitárja szirmát a virág,
és először ízlelgeti
levegője friss illatát.
Először, hogy szirmára hull
a langyos eső melege,
ha simogatja szárát végig
illatokat lop el tőle.

Először még ingadozik,
ha a vihar zordul fakad,
ha túléli virág marad
s nevetnek zöld levelei.
Kéklő ég felé fut szára,
és ha csillagok ragyognak
fordul síró boldogsága
a fényveretes hold felé.

Köszönetet mond talajnak
ha a szára dúsan zöldül
s levelei fényvel varrnak
szirmaiból szívárványt;
színeiben pompáznak,
sejtjeire vigyáznak.

Kinyíltam, élni akarok!
Élvezni, hogy szép karcsú

törékeny virág vagyok.

Nevetni a világ felé,
míg boldogan nem hervadok.
Álmodom véget nem ér soha.
Szeretek, hogy szeressenek,
nevetek, hogy mások is
velem együtt nevessenek.

Lévai Wimmer Mária

Miért...?!

Tavaszi szellőben,
Nyári napsütésben
Szitáló, őszi esőben,
Téli havazásban
Járom a temetőt,
Sírotoknál állok,
Kérdezem, miért?
Miért ment el apám
Már tizennégy éve,
Miért követte anyám
Immáron nyolc éve,
Majd egyetlen fiam
Négy éve, harmincegy évesen,
Kérdezem, miért?!
Választ nem kapok...
Múlik a gyors idő,
Feledni nem tudok...!
/Vigaszom csak egy:
Szívemben örökké éltek...!
Most és mindörökké, -
-Ámen! /

Rudnai Gábor

versei

Kr.u.

Mikor született Krisztus? Kr.u. 6-ban.
Lehet, hogy kétszer éltem, százszor is meghaltam.
Ha visszatér a lélek, vagy el sem távozik,
látom, ahogy az Isten álmában lát mozik,
áttűnik a kép a képbe: ember, állat, növény,
ma már magam se sejtem, hogy melyik voltam én.
Hát óvatosan lépkedj, lélegzik a föld,
amit pipacsnak hittél, véráztatta folt.

Kőhajító gép

Ballista

Nemzeti Múzeum, régészet

A kőhajító gép óriási csúzli.
Egy rögzített íjat kell csak hátrahúzni,
azzal lehet falat vagy fejet bezúzni,
olyan apróra is, mint egy zacskó müzli.

Jöhet majd az ágyú, bomba és rakéta,
nagyobb hatásfokra vágnak már régóta.
Tűz és víz határán megy a libikóka,
aki csak gyanakszik, gyáva, idióta.

Ma már a harcmezőn alig kell bátorság,
nem a hadvezér dönt, hanem a hátország.
Jaj a veszteseknek! Vetnek nekik morzsát.
Justitia félvak, akárcsak Jumurdzsák.

Fordulópont

A Vezúv füstje régesrég eloszlott.
Pompeji vörösén kel fel a nap.
Kétezer éves rettegés után
kinyithatod végre az ablakodat.

Szomszédaid a házfalakba égve -
hirosimai tűzzománc.
Nincs út, csak tévút: háború és béke,
Kelet és Nyugat, Róma és Bizánc.

Kondor Jenő

Ima

Szavad
ökölbe
gyúrt halom

kenyérbe
morzsált
oitalom

A **Lant** Irodalmi Folyóirat
előfizetési díja egy évre: 1500,-Ft.

A **Lant Irodalmi Klub**
tagsági díja egy évre: 500,-Ft.

Ez magába foglalja a művek
gondozását és közlését.

Előfizetni postautalványon lehet a
szerkesztőség címére. A lap évente
hat alkalommal jelenik meg.

kis **LANT**
IRODALMI FOLYÓIRAT

Főszerkesztő: Németh Dezső
Irodalmi szerkesztő: Németh Erzsébet

Szerkesztőség címe:
Németh Dezső
Lant
1211 Budapest
Ady Endre út 5. 3/10.

Telefon: 277 7196
Telefon/Fax: 277 5309

Kiadja a Lant Irodalmi Klub
Magánkiadás

www.kislant.hu
kislant@interware.hu

ISSN 0865-8633

Bayer Béla

Hangoló

Vadbürok ernyőn zúzvara csillám,
berkenye lángot lobbant az ősz,
felhőraj korcán reszket a bánat,
pusztai héják kínja redőz.

Meddő szerelmén meláz a vacsor,
darvak keresztje égre feszül,
koldus tarisznyán csüng a november,
klastromok tornyán szél hegedül.

Tünt álmok vackán reszket az emlék,
kristály nyirettyűt hangol a tél,
megváltót sejt a tegnapi jászol,
hópihék tánca álmot ígér.

Idill

Aszúvá töpped a tőkén a fürt,
indul a nyáj a téli karámba,
öblösen szólal a havasi kürt,
szélcsikók futását regulázza.

Nem látni mást, mint derűs nyugalmat,
pásztorok kampóin ősz aranyát,
mézpázsit selymén emlék a harmat,
fölcicomázza a régi tanyát.

Tölgyfalevélen barnáll az erdő,
megannyi karja az égre kitárt,
fohászzkodása regékbe illő,

imája értő társra talál.
A múlásra sipkát cukroz a dér,
kristálya újbóli kezdést ígér.

Műkedvelő írók, költők jelentkezését is várjuk! Az elfogadott írásokat közöljük!

Ára: 250,- Ft.